

Зближався день і сон прогнав (невинний),
Що на повіках моїх ще тяжив.
Збудився я і з тихої хатини
Освіжитись на гору поспішив.
І кожний крок мій з квіточки, з билини
Краплисту росу, мов жемчуг, трусив.
Препошаний розсвіт розгоравсь на сході,
Будилась жизнь і в серці, і в природі.

Я вгору йду,— аж ось з річок, із луга
Клубками мла легенько повстає,
Одна щезає, наклубляєсь друга,
От-от мене досягне і залле!
Пропає пречудний огляд вид[н]окура,
Все вкрила мла в покривало своє;
Я швидко в хмар очутився повою,
Мов в сутемку запертий сам з собою.

Нараз мов сонця луч проник пречистий.
Так серед мли зробилося світлий;
Тут бовдуривсь туман у яр лісистий,
Там понад ліс стелив покровець свій,
О, як я ждав на сонця круг огнистий,
Що двократ мильший ще по млі такій!
Но не скінчивсь ще світла бій і ночі,—
Втім блиск спанув і осліпив мні очі.

Но швидко щось мов ткнуло мя таємне,
І очі я, осмілившись, відкрив;
Я тільки глипнуть смів, бо все круг мене
Немов огонь розжег і розжарив,
А втім на хмарах существо надземне,
Мов женщина, пливе ко мні. Як жив,
Краса така і в сні мені не снилась!
Поглянула на мене й зупинилась.

«Не знаєш мя? — рекла вона устами,
З котрих лиш щирість і любов ішла,—
Не знаєш тут, що все лле лік-бальзами
На рани, що ся жизнь тобі внесла.
Ти знаєш мя! Могучими вузлами
Душа твоя до мене прилягла:
Таж хлопцем ще слізьми вмивав ти лщя,
Щоб міг мені віддатись, посвятиться».

«Так,— скрикнув я і, мов в святім упою,
К землі приник,— віддавна ти мні мила,
Ти страсть втишала, що грізнов рікою
У юній груді розцвіла й бурлила.
Небесною цілющою рукою
В жаркий мов день ти скрань мні холодила.
Ти мні дала найкращі дари земні,
І рай твоя рука лиш принесе мні.

Я не назву тя. Часто не один
Зове тебе, і кождий зве своєю,
І всякий взір до твоїх рвесь вижин,
Хоч осліпляєсь світlostю твоею.
Ах, блудячи, я много мав дружин,—
Тебе пізнавши — сам іду землею.—
Тож рай свій сам з собою лиш зужию,
Твій блиск святий сховаю і закрию».

Вона всміхнулась. «Бачиш сам,— сказала,—
Як мало треба й можна вам відкрить.
Заледво з твоїх віч луда упала
І вспів ти дитські пориви лишить,—
То й думаєш, що світ твій, сила й хвала,
Повинність мужа не волен сповнить.
Но чим же вищий, ліпший ти в сі літа?
Пізнай себе, жий з світом і для світа!»

«Прости мні,— рік я,— всім добра бажаю;
Недарма ж ясний взір мій вдаль летить.
У груді своїй щиру волю маю
І вмю всякий дар твій оцінить.
Я певно свій талант не закопаю,
Добром своїм рад другим я служить.
Нащо ж так страсно стежки б мні шукати,
Сли не на те, щоб і братам вказати?»